

Rapport

Rapport over een klacht over de politie eenheid Rotterdam.

Datum: 23 maart 2015

Rapportnummer: 2015/064

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren van de regionale eenheid Rotterdam hem op 21 februari 2013 op grond van artikel 180 van het Wetboek van Strafrecht hebben aangehouden.

Verzoeker klaagt er verder over dat politieambtenaren van de regionale eenheid Rotterdam hem hebben geboeid.

Verzoeker klaagt er ten slotte over dat politieambtenaren van de regionale eenheid Rotterdam aan het Centraal Justitieel Incasso Bureau (CJIB) hebben doorgegeven dat zij op 22 februari 2013 aan verzoeker een strafbeschikking hebben uitgereikt terwijl dat niet het geval was.

Wat is er gebeurd?

Op 21 februari 2013 liep verzoeker in Dordrecht naar het station om daar met de trein terug naar zijn woonplaats Rotterdam te reizen. Onderweg werd hij door een politieambtenaar aangesproken. De politieambtenaar deelde aan verzoeker mee dat hij hem wilde gaan fouilleren. Verzoeker vroeg in reactie daarop op basis van welke verdenking deze fouillering diende plaats te vinden. Volgens de politieambtenaar was er geen sprake van een verdenking maar had er vijftien dagen daarvoor een gebiedsaanwijzing plaatsgevonden op basis waarvan er preventief gefouilleerd kon worden. Op het moment waarop duidelijk werd dat verzoeker geen medewerking wilde verlenen aan een fouillering op straat, werd door de politieambtenaar aangegeven dat verzoeker zou worden aangehouden en naar het politiebureau zou worden overgebracht. Omdat verzoeker geen medewerking verleende aan zijn fouillering, werd hij beetgepakt en met zijn handen op zijn rug geboeid, oppervlakkig gefouilleerd en vervolgens met een politiebus naar het politiebureau vervoerd.

Verzoeker ontving later van het Centraal Justitieel Incasso Bureau een Aanschrijving na Strafbeschikking waarop stond dat de strafbeschikking betrekking had op het strafbare feit: wederspanningheid op heterdaad (artikel 180 Wetboek van Strafrecht).

Naar aanleiding van deze gebeurtenis diende verzoeker een klacht in bij de politiechef van de eenheid Rotterdam. Omdat verzoeker zich niet kon verenigen met het oordeel van de politiechef over zijn klacht, wendde hij zich via zijn raadvrouw tot de Nationale ombudsman met het verzoek om een onderzoek.

Standpunt van verzoeker

Volgens de advocaat van verzoeker was verzoeker er niet van op de hoogte dat de burgemeester van Dordrecht het gebied waarin hij liep als veiligheidsrisicogebied had aangewezen. Verzoeker gaf bij de politieambtenaar aan dat hij liever niet in het openbaar gefouilleerd wilde worden maar wel zijn medewerking zou verlenen aan een fouillering op het politiebureau. Volgens verzoeker werd niet aan hem meegedeeld op grond waarvan

hij zou worden aangehouden. Hij heeft op geen enkele wijze met geweld gedreigd dan wel geweld gebruikt. Ondanks het feit dat verzoeker zich niet agressief gedroeg en niet dreigde, werd hij wel door de politie beetgepakt en met zijn handen op zijn rug geboid. Ter plekke werd hij oppervlakkig gefouilleerd en werden zijn bezittingen in een sealbag gedaan. Vervolgens werd hij in een politiebusje gezet en zonder gordel om, vervoerd.

Tijdens het verhoor op het politiebureau verklaarde verzoeker dat hij preventief fouilleren als een beperking van zijn burgerlijke vrijheid ziet en dat hij het niet accepteert dat de politie hem zomaar op straat wil fouilleren. Als verzoeker gefouilleerd moet worden dan vindt hij dat prima, alleen niet op straat. Volgens verzoekers advocaat had de politie kunnen volstaan met een aanhouding op grond van het niet opvolgen van een vordering op basis van artikel 184 Wetboek van Strafrecht. De betrokken politieambtenaren hebben echter zonder noodzaak daartoe aangestuurd op toepassing van geweld en de schuld daarvan ten onrechte bij verzoeker neergelegd, aldus zijn advocaat.

Volgens verzoeker werd hem op het politiebureau meegedeeld dat hij direct een boetebedrag van €250,00 kon betalen en dat daarmee de kous af zou zijn. Verzoeker zou zich volgens de politie hebben verzet tegen zijn aanhouding.

Volgens de advocaat van verzoeker is ten onrechte aan het CJIB bericht dat er op 22 februari 2013 aan verzoeker een strafbeschikking zou zijn uitgereikt. Ook heeft de politie noch het Openbaar Ministerie aan verzoeker een strafbeschikking opgestuurd. Wel is hem een aanschrijving na strafbeschikking toegestuurd.

Uiteindelijk werd de strafbeschikking later door de officier van justitie geseponeerd met sepotcode 03 (niet-ontvankelijk). Volgens de advocaat van verzoeker leverde navraag bij de desbetreffende officier van justitie op dat het sepot was gebaseerd op het feit dat de politie had verzuimd om de strafbeschikking aan verzoeker uit te reiken.

Lezing van de betrokken politieambtenaren

Op 21 februari 2013 waren politieambtenaren K. en S. op bevel van de officier van justitie belast met preventief fouilleren binnen het door de burgemeester aangewezen veiligheidsrisicogebied. K. sprak verzoeker aan en deelde hem mee dat hij zich in een veiligheidsrisicogebied bevond, gefouilleerd zou worden en verplicht was om hieraan mee te werken. K. hoorde dat verzoeker het hier niet mee eens was en dat hij zich niet zou laten fouilleren. S. zei tegen verzoeker dat als hij zou weigeren om zich te laten fouilleren, zij hem toch zouden fouilleren en als hij zich daartegen zou verzetten, verzoeker zou worden aangehouden. Vervolgens hoorden zij verzoeker zeggen dat hij dan moest worden aangehouden. S. pakte verzoeker daarop beet bij de mouw van diens jas en deelde hem mee dat hij mee moest lopen om te worden gefouilleerd. S. probeerde verzoeker mee te voeren naar een plaats die een paar meter verder was om hem daar te fouilleren. Verzoeker riep dat hij niet mee wilde werken. Volgens S. trachtte verzoeker zich vervolgens los te trekken en werkte hij niet mee. S. deelde verzoeker nogmaals mee dat hij mee moest lopen en gefouilleerd zou worden waarbij S. verzoeker nog steeds bij diens mouw vasthield. Verzoeker liet daarop wederom weten dat hij niet mee wilde werken en trachtte zich opnieuw los te trekken. Hierop werd verzoeker door de beide politieambtenaren aangehouden op grond van wederspanningheid (art. 180 Wetboek van Strafrecht).

Volgens politieambtenaar I. werd verzoeker geboeid om de veiligheid te kunnen garanderen aangezien verzoeker zich eerder had losgerukt op het moment waarop hij door politieambtenaar S. werd beetgepakt.

In de communicatie met het Openbaar Ministerie is volgens politieambtenaar I. ergens iets misgegaan met het toesturen van de strafbeschikking. Er was afgesproken dat verzoeker de strafbeschikking thuisgestuurd zou krijgen, anders dan zou hij nog langer moeten wachten op het politiebureau en de politie had de mededeling, dat verzoeker (nog) een strafbeschikking zou krijgen, al mondeling gedaan.

Standpunt van de politiechef

De klacht van verzoeker is niet tijdens de interne klachtbehandeling aan de orde geweest omdat er op dat moment nog een beroep liep tegen de opgelegde strafbeschikking. In reactie op het onderzoek liet de politiechef het volgende aan de Nationale ombudsman weten. Tijdens de briefing die voorafging aan de preventief-fouilleeractie, werd aan de politieambtenaren die daaraan deelnamen meegedeeld dat de officier van justitie het bevel had gegeven om gedurende een bepaalde tijdsspanne preventief te fouilleren. De politieambtenaren kregen een afschrift van dit bevel. Indien een burger aangeeft dat hij/zij niet wil meewerken aan preventief fouilleren dan dient de politieambtenaar uit te leggen dat de burger 'verplicht' is om mee te werken. Indien een burger dan alsnog weigert dan geven de politieambtenaren aan dat ze hem/haar toch gaan fouilleren. Als de burger zich verzet dan kan hij/zij na een waarschuwing worden aangehouden op basis van artikel 180 van het Wetboek van Strafrecht (verzet/wederspanning).

Op de vraag hoe personen die niet in de gemeente Dordrecht woonachtig zijn, konden weten dat zij zich in een veiligheidsrisicogebied bevonden, antwoordde de politiechef dat aan die personen is medegedeeld dat zij zich in een veiligheidsrisicogebied bevonden en dat er op dat moment een preventief fouilleeractie gaande was.

Ten aanzien van het gebruik van de handboeien is de politiechef van oordeel dat, in de context dat het geweldgebruik jegens verzoeker heeft bestaan uit het vastpakken en boeien tijdens een preventief-fouilleeractie waarbij iemand niet wil meewerken, het toegepaste geweld om de veiligheid van de politieambtenaren te kunnen waarborgen, begrijpelijk is. In de gegeven omstandigheden is het niet ondenkbaar dat iemand zich niet wil laten fouilleren omdat hij in het bezit is van voor de politie gevaarlijke voorwerpen.

Volgens de politiechef werd er op 21 februari 2013 aan verzoeker een schikkingsvoorstel gedaan. Indien verzoeker hiermee akkoord ging dan moest hij direct betalen. Indien verzoeker niet direct akkoord zou gaan dan zou hem op een later tijdstip alsnog een dagvaarding of beschikking worden uitgereikt. Aan verzoeker is door politieambtenaar I. een strafbeschikking aangezegd. Verzoeker weigerde te wachten op de fysieke strafbeschikking en mocht niet langer worden opgehouden in afwachting van de opmaak van de strafbeschikking omdat de maximale termijn van zes uur voor verhoor inmiddels was verstreken. Hierdoor is er nooit feitelijk aan verzoeker een strafbeschikking uitgereikt. Volgens de politiechef is uit onderzoek niet duidelijk geworden door wie aan het CJIB is gemeld dat aan verzoeker een strafbeschikking is uitgereikt. Voorafgaand aan de heen-zending van verzoeker is er overleg geweest met het Openbaar Ministerie. Het

Openbaar Ministerie besliste tot een strafbeschikking 'Lik op stuk' en bij weigering een hogere beschikking.

Volgens de politiechef is de zaak tegen verzoeker later door het Openbaar Ministerie geseponeerd met code 03. Deze codering houdt in dat het Openbaar Ministerie de zaak 'niet ontvankelijk in de vervolging' acht omdat er geen schriftelijke aankondiging van strafbeschikking aan verzoeker was overhandigd. Dat betekent dat er geen oordeel is gegeven over de rechtmatigheid van de aanhouding aldus de politiechef. Het Openbaar Ministerie is niet aan deze beoordeling toegekomen. De politiechef stelt zich op het standpunt dat de aanhouding van verzoeker rechtmatig is geweest en acht de klacht om die reden ongegrond. Hoewel de politiechef de klacht van verzoeker met betrekking tot de beschikking eerder niet gegrond had verklaard, kon hij zich wel vinden in de beslissing van het Openbaar Ministerie om de zaak te seponeren met sepotcode 03.

Bevel van de officier van justitie

In het kader van het onderzoek werd door de politiechef een afschrift verstrekt van het bevel van de officier van justitie om vanaf vrijdag 25 oktober 2013 18:00 t/m zaterdag 26 oktober 0:20 in een bepaald veiligheidsrisicogebied preventief te gaan fouilleren. In het bevel staat voorts vermeld:

"dat voor voornoemd gebied een strafvorderlijk belang bestaat om voor de duur van maximaal twaalf (12) uren tot opsporing en vervolging van illegaal (vuur) wapenbezit en/of illegaal (vuur)wapengebruik over te gaan."

Beoordeling van de klacht over de aanhouding

Het vereiste van professionaliteit houdt in dat de overheid er voor zorgt dat haar medewerkers volgens hun professionele normen werken. De burger mag van hen bijzondere deskundigheid verwachten. Dit vereiste brengt met zich mee dat politieambtenaren tijdens hun werk voldoende parate kennis hebben om hun werk op een zorgvuldige manier uit te voeren.

De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat sommige burgers, die zonder zich daarvan bewust te zijn in een veiligheidsrisicogebied aanwezig zijn, in eerste instantie niet willen meewerken aan een fouillering omdat zij van mening zijn dat zij geen verdachte zijn. Na uitleg over de bevoegdheid, het eventueel tonen van het bevel van de officier van justitie en de strafbaarstelling (184 Wetboek van Strafrecht, zie: Achtergrond onder 3) op grond waarvan de betreffende burger bij herhaalde weigering kan worden aangehouden, kan een burger besluiten om alsnog zijn medewerking te verlenen.

In het geval van verzoeker bestaat discussie over de vraag op grond van welk strafbaar feit hij kon worden aangehouden op het moment waarop hij aangaf geen medewerking te willen verlenen aan een preventieve fouillering op straat. Aan verzoeker werd op drie verschillende momenten kort achter elkaar meegedeeld dat hij moest meewerken aan

een preventieve foullering. Na de tweede mededeling werd verzoeker door politieambtenaar S. bij zijn mouw vastgepakt. Alle drie de keren gaf verzoeker mondeling aan dat hij geen medewerking wilde verlenen. Verzoeker wilde niet meelopen en werd daarop door beide politieambtenaren aangehouden op grond van wederspanningheid (art. 180 Wetboek van Strafrecht).

De Nationale ombudsman is van oordeel dat politieambtenaar S. onnodig escalierend heeft opgetreden door verzoeker, ondanks diens duidelijke herhaalde mondelinge weigering om zich preventief te laten foulleren, beet te pakken en naar een plaats te brengen om hem daar toch tegen zijn wil preventief te gaan foulleren. Toen verzoeker zich daar middels duwen en trekken fysiek tegen ging verzetten, werd hij aangehouden op grond van artikel 180 Wetboek van Strafrecht (zie: Achtergrond onder 3). De Nationale ombudsman is van oordeel dat het niet zover had hoeven komen. Op het moment dat verzoeker mondeling aangaf niet mee te willen werken aan de preventieve foullering, had hij al kunnen worden aangehouden op grond van artikel 184 Wetboek van Strafrecht wegens het niet opvolgen van een bevel/vordering van de politie. Dit zou in lijn zijn met de bedoeling van de wetgever die in de Memorie van Toelichting bij het Wetvoorstel verruiming fouilleerbevoegdheden (zie: Achtergrond onder 4). aangeeft dat een betrokkene die weigert mee te werken aan een preventief-fouilleeractie, strafbaar is op grond van artikel 184 Wetboek van Strafrecht.

Indien verzoeker zich, na zijn aanhouding op basis van artikel 184 Wetboek van Strafrecht, had verzet tegen de aanhouding of de veiligheidsfoullering dan had hij zich op dat moment schuldig gemaakt aan wederspanningheid in de zin van artikel 180 Wetboek van Strafrecht. De Nationale ombudsman merkt in dit verband op dat de straf die staat op wederspanningheid aanzienlijk zwaarder is dan de straf die staat op het niet opvolgen van een ambtelijk bevel/vordering. Door te trachten verzoeker tegen zijn wil preventief te foulleren en hem bij verzet daartegen vervolgens op grond van artikel 180 Wetboek van Strafrecht aan te houden, heeft politieambtenaar S. gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit. De Nationale ombudsman ziet hierin reden tot het doen van een aanbeveling.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk

Beoordeling van de klacht over het boeien

Het aanleggen van handboeien, vormt een inbreuk op het recht op persoonlijke vrijheid en de lichamelijke integriteit en mag - zoals de Nationale ombudsman reeds in eerdere rapporten heeft geoordeeld - geen automatisme zijn. In wet- en regelgeving is geregeld in welke gevallen de overheid een burger zijn vrijheid mag beperken. Op grond van artikel 22 van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en andere opsporingsambtenaren kan een politieambtenaar een aangehouden verdachte ten behoeve van het vervoer handboeien aanleggen. Dit mag alleen gebeuren als dit noodzakelijk is vanwege vluchtgevaar of gevaar voor de veiligheid van de betrokken persoon, de politieambtenaar of derden (zie: Achtergrond onder 5).

Voor de keuze om al dan niet tot het aanleggen van handboeien over te gaan, bestaat - naast het kader van de eerder genoemde Ambtsinstructie - de afwegingsruimte van de betrokken politieambtenaar voor het al dan niet gebruiken van handboeien. De betrokken ambtenaar moet in een specifiek geval de afweging maken of de aanwezige veiligheidsrisico's het aanbrengen van de boeien naar redelijk inzicht rechtvaardigen; hem komt de ruimte toe om de omstandigheden van de situatie en de persoon van de verdachte te beoordelen.

Hoewel er door verzoeker en de politiechef over de grond van de aanhouding wordt getwist, is de Nationale ombudsman van oordeel dat verzoeker, nadat hij meerdere malen mondeling had aangegeven niet op straat preventief te willen worden gefouilleerd, kon worden aangehouden op grond van artikel 184 Wetboek van Strafrecht. Hiermee is voldaan aan de eis dat verzoeker rechtmatig moest zijn aangehouden.

Voor het moment waarop verzoeker daadwerkelijk werd aangehouden, probeerde hij zich los te maken van een politieambtenaar die hem bij zijn mouw beetpakte met de bedoeling hem naar een plaats te brengen waar verzoeker tegen zijn wil preventief zou worden gefouilleerd. Verzoekers gedrag daarvóór was rustig. Hoewel verzoeker niet mee wilde werken aan zijn preventieve fouillering, levert dit in het geval van verzoeker naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet direct een omstandigheid op die als gevaar voor de veiligheid van de politieambtenaren kan worden aangemerkt. Verzoeker had immers aangegeven dat hij er geen bezwaar tegen had om mee te gaan naar het politiebureau om daar preventief te worden gefouilleerd.

Volgens de politiechef werd verzoeker geboeid in verband met de veiligheid van de politieambtenaren omdat het in de gegeven omstandigheden niet ondenkbaar was dat iemand zich niet wil laten fouilleren omdat hij in het bezit is van voor de politie gevaarlijke voorwerpen. Verzoeker is hierna aan een veiligheidsfouillering onderworpen. Bij die veiligheidsfouillering zijn echter geen voorwerpen aangetroffen die gevaar zouden kunnen opleveren. Ook is niet gebleken dat verzoeker geweld heeft gebruikt of in de richting van de politieambtenaren heeft gedreigd met het gebruik van geweld. Er waren dan ook geen aanwijzingen dat er sprake was van mogelijk vluchtgevaar en/of gevaar voor de veiligheid van verzoeker of van de betrokken politieambtenaren. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de politie door het aanleggen van handboeien dan ook het vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grond- en mensenrechten worden gerespecteerd, in dit geval het recht op persoonlijke vrijheid en de lichamelijke integriteit, geschonden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Beoordeling van de klacht dat de politie aan het Centraal Justitieel Incasso Bureau (CJIB) heeft gemeld dat aan verzoeker een strafbeschikking was uitgereikt.

Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van professionaliteit.

Volgens de politiechef en de advocaat van verzoeker is de zaak tegen verzoeker later door het Openbaar Ministerie geseponeerd met code 03 ('niet ontvankelijk in de

vervolg'), omdat kennelijk geen schriftelijke aankondiging van een strafbeschikking aan verzoeker was overhandigd.

In artikel 257d van het Wetboek van Strafrecht (zie: Achtergrond onder 3) staat vermeld dat een afschrift van de strafbeschikking zoveel mogelijk in persoon aan de verdachte wordt uitgereikt. In de aanwijzing OM-afdoening (ze: Achtergrond onder 6) staat dat bij de strafbeschikking betekening niet is voorgeschreven. Uitgangspunt is dat de strafbeschikking per gewone post wordt verzonden, tenzij deze in persoon kan of moet worden uitgereikt.

Hoe het ook zij, de Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie door aan het Centraal Justitieel Incasso Bureau (CJIB) te melden dat er aan verzoeker een strafbeschikking was uitgereikt terwijl dit in feite niet was gebeurd omdat verzoeker al in vrijheid was gesteld terwijl de strafbeschikking op dat moment nog niet was opgemaakt en dus nog niet aan hem kon worden uitgereikt, heeft gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de regionale politie-eenheid Rotterdam, die wordt aangemerkt als een gedraging van de politiechef van de eenheid Rotterdam, is gegrond:

- ten aanzien van de grond van de aanhouding en het melden dat er een strafbeschikking aan verzoeker was uitgereikt wegens schending van het vereiste van professionaliteit, en
- ten aanzien van het boeien wegens schending van het vereiste dat grondrechten worden gerespecteerd.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman doet de korpschef van de Nationale politie de aanbeveling om te bewerkstelligen dat politieambtenaren die deelnemen aan een preventief fouilleeractie voorafgaand aan die actie tijdens de briefing worden geïnstrueerd dat zij burgers die niet preventief gefouilleerd willen worden, kunnen aanhouden op grond van artikel 184, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht.

Slotbeschouwing

Bij een preventief-fouilleeractie is er geen sprake van strafrechtelijke opsporing. Bij een dergelijke actie is geen verdenking nodig om inbreuk te mogen maken op het grondrecht van burgers op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam. Een ieder die zich tijdens de duur van het bevel preventief fouilleren in een veiligheidsrisicogebied bevindt, kan

alleen al vanwege die omstandigheid zonder aanzien des persoons worden gefouilleerd. Tijdens zo'n preventieve controle wordt een burger in de eerste plaats verzocht om mee te werken aan de preventieve fouillering. Doorgaans zullen burgers daar hun medewerking aan verlenen. Het wordt anders op het moment waarop een burger aangeeft dat hij of zij daar niet van gediend is of om een andere reden niet wil meewerken. In dat geval kan worden nagegaan waar het bezwaar hem in zit. Sommige mensen vinden het vervelend om in het openbaar in het zicht van omstanders, voor hun gevoel als crimineel, te worden gefouilleerd. Soms kan er maatwerk worden verricht door in de buurt uit het zicht van publiek te fouilleren waardoor gevoelsmatig de inbreuk op de privacy minder groot is. Indien iemand echter pertinent weigert om te worden gefouilleerd, kan de betreffende persoon worden gevorderd en tegelijkertijd gewaarschuwd dat hij medewerking dient te verlenen en zich bij het achterwege blijven daarvan, schuldig maakt aan het niet opvolgen van een bevel/vordering (artikel 184, eerste lid, Wetboek van Strafrecht). Wanneer een burger bij zijn weigering blijft dan kan hij of zij vervolgens op grond van artikel 184, eerste lid, Wetboek van Strafrecht worden aangehouden. Uit een oogpunt van de-escalatie verdient dit de voorkeur boven het tegen de wil van betrokkene doorzetten van het preventief fouilleren en vervolgens bij verzet aanhouden voor het zwaardere delict van wederspanningheid (artikel 180 Wetboek van Strafrecht). Het is ook de bedoeling van de wetgever geweest dat bij weigering van medewerking, aanhouding op grond van artikel 184, eerste lid, kan plaatsvinden. Indien de verdachte zich vervolgens tegen diens aanhouding en/of veiligheidsfouillering verzet dan kan aanvullend wederspanningheid (artikel 180 Wetboek van Strafrecht) ten laste worden gelegd.

De Nationale ombudsman,

mr. F.J.W.M. van Dooren,
waarnemend ombudsman

Achtergrond

1. Grondwet

Artikel 15

"1. Buiten de gevallen bij of krachtens de wet bepaald mag niemand zijn vrijheid worden ontnomen. (...)
4. Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt."

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit voortvloeit."

3. Wetboek van Strafrecht

Artikel 180

"Hij die zich met geweld of bedreiging met geweld verzet tegen een ambtenaar werkzaam in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening, of tegen personen die hem daarbij krachtens wettelijke verplichting of op zijn verzoek bijstand verlenen, wordt als schuldig aan wederspanning gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of geldboete van de derde categorie."

Artikel 184, eerste lid

"Hij die opzettelijk niet voldoet aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast of door een ambtenaar belast met of bevoegd verklaard tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten, alsmede hij die opzettelijk enige handeling, door een van die ambtenaren ondernomen ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belet, belemmert of verijdelt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie."

Artikel 257d

"1. Een afschrift van de strafbeschikking wordt zo veel mogelijk in persoon aan de verdachte uitgereikt. Met een uitreiking in persoon wordt gelijkgesteld de weigering van de verdachte om het afschrift in ontvangst te nemen."

2. Indien uitreiking van het afschrift **niet in persoon** plaatsvindt, wordt het afschrift toegezonden aan het in de basisregistratie personen vermelde adres van de verdachte dan wel, indien deze niet als ingezetene is ingeschreven in de basisregistratie personen, aan de woon- of verblijfplaats van de verdachte. Indien de verdachte bij zijn eerste verhoor in de desbetreffende strafzaak aan de verhorende ambtenaar een ander adres in Nederland heeft opgegeven waaraan mededelingen over de strafzaak kunnen worden toegezonden, wordt tevens een afschrift aan dat adres toegezonden.
3. (...)
4. Toezending vindt plaats bij brief. (...)"

4. Memorie van Toelichting bij Wijziging van de Gemeentewet, de Wet wapens en munitie en de Politiewet 201x (verruiming fouilleerbevoegdheden)

Paragraaf 8.2 Gevolgen voor de politie

"Indien een betrokkene weigert mee te werken aan een preventieve fouilleeractie, is deze strafbaar op grond van artikel 184 Wetboek van Strafrecht. In dat geval is het aan de officier van justitie om te beoordelen of vervolging wordt ingesteld."

5. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar (Besluit van 8 april 1994, Stb. 275, in werking getreden op 1 april 1994)

Artikel 22

- "1. De ambtenaar kan een persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, ten behoeve van het vervoer handboeien aanleggen.
2. De maatregel, bedoeld in het eerste lid, kan slechts worden getroffen, indien de feiten en omstandigheden dit redelijkerwijs vereisen met het oog op gevaar voor ontvluchting, dan wel met het oog op gevaar voor de veiligheid of het leven van de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, van de ambtenaar of van derden.
3. De in het tweede lid bedoelde feiten of omstandigheden kunnen slechts gelegen zijn in:
 - a. de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, of
 - b. de aard van het strafbare feit op grond waarvan de vrijheidsbeneming heeft plaatsgevonden, één en ander in samenhang met de wijze waarop en de situatie waarin het vervoer plaatsvindt."

6. Aanwijzing OM-afdoening

"Het uitreiken en toezenden van de strafbeschikking

In artikel **257d Sv** worden voorschriften genoemd voor het uitreiken en toezenden van een afschrift van de strafbeschikking aan de verdachte. Bij de strafbeschikking is

betekening niet voorgeschreven. Uitgangspunt is dat de strafbeschikking per gewone post wordt verzonden, tenzij in persoon kan of moet worden uitgereikt.

Het OM kan het CJIB desgewenst opdracht geven een door het OM uitgevaardigde strafbeschikking te betekenen. Wanneer de bestrafte gedetineerd is, wordt de strafbeschikking niet per gewone post opgestuurd, maar aan hem betekend op het detentieadres.

Voor het uitreiken en toezenden van een afschrift van de strafbeschikking aan rechtspersonen bevat artikel 257d, derde lid, Sv voorschriften."

Toezending vindt plaats bij brief. Toezending van strafbeschikkingen houdende betalingsverplichtingen uit hoofde van geldboete en schadevergoedings-maatregel die afzonderlijk of gezamenlijk meer belopen van € 2.000, geschiedt bij aangetekende brief (artikel 257d, vierde lid Sv)."